

Getrokken uit de boze wereld

Redactie IB

“Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil van onze God en Vader.” (Gal. 1:4).

We richten ons in deze Bijbelstudie op het woord ‘getrokken uit’. Het Griekse woordje is ‘exaireoo.’ Ons doel is om tot een zo goed mogelijk verstaan van de tekst te komen en er een praktische toepassing voor ons leven van te maken.

Trekt uw oog uit

In Mattheüs 5:29 en 18:9 wijst het werkwoord op een pijnlijk proces en een totale verwijdering. “Indien uw rechteroog u ergert, trekt het uit, en werpt het van u.” Uiteraard wordt het hier door de Heere figuurlijk gebruikt, maar indien letterlijk toegepast zou het oog geen enkele functie meer hebben, er zelfs helemaal niet meer zijn. Een totale scheiding van het lichaam. Dat een letterlijke uitvoering van dit gebod uiterst pijnlijk is behoeft geen betoog.

Jozef

God was met Jozef, “en verloste hem uit al zijn verdrukkingen.” (Hand. 7:10). De meesten van ons zullen de geschiedenis van Jozef goed kennen. Dus we zullen niet ingaan op alle verlossingen die de Heere in het leven van Jozef werkte. De tekst ziet hier duidelijk op de uiteindelijke verlossing uit alle verdrukkingen tot zijn verhoogde staat als onderkoning van Egypte. De laatste plaats waar Jozef verkeerde was een gevangenis. Hij vertoefde er al twee jaar zonder uitzicht op een bevrijding. De reden waarom hij er zat was op grond van de valse beschuldiging van overspel met de vrouw van Potifar, een hoveling van Farao. Ongetwijfeld een vergrijp dat leidde tot een heel langdurige wellicht levenslange gevangenisstraf. Maar God werkt wonderlijk, en bracht hem uit deze gevangenis tot de hoogste gezagsdrager in Egypte op Farao na.

De Grieks vertaling van het Oude Testament, de Septuaginta, gebruikt hetzelfde woordje voor

verlossen in een andere fase van Jozefs verdrukkingen. “Ruben hoorde dat, en verloste hem uit hun hand; en hij zei: Laat ons hem niet aan het leven slaan. Ook zei Ruben tot hen: Vergiet geen bloed; werpt hem in deze kuil die in de woestijn is, en legt de hand niet aan hem; opdat hij hem uit hun hand verlost, om hem tot zijn vader weder te brengen.” (Gen. 37:22). Jozef staat hier nog aan het begin van zijn lijdensweg. Nog niets vermoedend nadert hij zijn broeders, die het plan hebben opgevat om hem te doden, en zo voor altijd van hem af te zijn. Maar dat gaat Ruben te ver, en die wil hem sparen. En zo verloste hij hem, nog voordat Jozef zich van enig gevaar bewust was van de dood. Ook hierin zien we Gods hand. Het was uiteindelijk God die Jozef verlost. Ruben had een hele andere verlossing op het oog: om hem naar zijn vader Jakob terug te brengen. Maar Gods wegen zijn niet de wegen van een mens. Gods verlossing werkt een veel hoger doel.

Zo zien we het woordje ‘exaireoo’ aan het begin van Jozefs leven en aan het eind. Hij werd uitgetrokken uit de boze handen van zijn broeders en uiteindelijk uit al zijn verdrukkingen. Jozefs verlossing was een pijnlijk proces. Maar de uitkomst was uitnemend heerlijk.

Petrus

Petrus bevond zich al in een even zo hopeloze situatie als Jozef. In feite nog hopelozier. Hij zat gevangen in afwachting van de voltrekking van zijn doodsvonnis. Vier krijgslieden bewaakten hem. Aan twee van hen was hij met ketenen verbonden. Ontsnappen was naar de mens onmogelijk. Maar bij God zijn alle dingen mogelijk. Hij zond zijn engel en verloste hem “uit de hand van Herodes en uit al de verwachting van het volk der Joden.” Ja, ook uit de verwachting van de Joden. Wat die verwachting was wordt uit de context wel duidelijk. Om zelf verlost te worden van weer een prediker van de boodschap dat Jezus, de Gekruisigde is de Messias, de Verlosser van Israël.

Merk op dat er in het geval van Jozef een zelfde soort ‘verwachting’ was. Ook zij konden Jozefs boodschap, verwoord in zijn dromen, niet verdragen. En zij wilden zichzelf ervan verlossen. De drager van de boodschap moest het ontgelden.

Israël

In dezelfde rede van Stefanus waarin de verlossing van Jozef werd genoemd vinden we een andere verlossing. De verlossing van Israël uit Egypte. “Ik heb merkkelijk gezien de mishandeling van Mijn volk, dat in Egypte is,

en Ik heb hun zuchten gehoord en ben nedergekomen, om hen daaruit te verlossen.” (Han. 7:34). In de Septuaginta wordt in het gedeelte waarnaar Stefanus hier verwijst hetzelfde woordje gebruikt. (Ex. 3:8). Israëls verlossing was er ook een uit verdrukking (zie Ex. 3:7). Uit gevangenschap en slavernij. Het was een verlossing die naar de mens onmogelijk was. Zoveel sterker en machtiger was het Egyptische volk, dat zelfs maar te denken aan verlossing niet meer was dan een ijdele droom. Ook deze verlossing zal bij de meeste lezers voldoende bekend zijn. Het was een Goddelijk ingrijpen in een voor mensen onmogelijke situatie. Het was een proces, soms pijnlijk, en voor de Israëlieten aanvankelijk vol teleurstellingen. Het ging niet zo als dat zij hadden verwacht. Maar de verlossing kwam er. De doortocht door de Schelfzee werd een feit. En Israël werd buiten de heerschappij van de Egyptenaren gebracht. Zoals Jozef zijn gevangenskleding mocht verwisselen voor koningsklederen. Zoals de ketenen van Petrus afvielen en gevangenispoorten werden geopend, zo opende de Rode Zee zich voor het volk van God en kon het zich ongedeerd onttrekken aan de macht van Farao.

Paulus

Toen Paulus Galaten 1:4 schreef wist hij waar hij het over had. In zijn ontmoeting met de Heere op weg naar Damascus sprak Hij tot hem: “Want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen; verlossende u van dit volk, en van de heidenen, tot dewelke Ik u nu zende.” (Han. 26:16,17). Wat dit verlossen zou betekenen zou hij spoedig gaan leren. Als we het vervolg van Paulus leven in de Handelingen na deze wonderlijke ervaring lezen, zien we hoe veel hij te lijden had van in de eerste plaats zijn volksgenoten, maar ook van de heidenen. Verdrukkingen bleven hem zeker niet bespaard. Maar aan het begin van zijn zending had de Heere hem beloofd hem daaruit te verlossen gedurende zijn loopbaan.

De Galaten

“opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld.” a. Was de toestand van de galaten niet even zo hopelees en uitzichtloos van bijvoorbeeld Jozef in de gevangenis? Als heidenen waren zij

ondergedompeld in afgodendienst. Een dienst die geen antwoord gaf op de vragen van leven en dood. Een dienst die geen rust gaf voor een ziel gekweld door zonden. Kortom een slavendienst. Wie zou hen daaruit kunnen verlossen? b. Paulus bracht hun de boodschap van de gekruiste Christus Die uit de doden was opgestaan. Hij had hun “Jezus Christus te voren voor de ogen geschilderd.” (Gal. 3:1). Zij hadden die boodschap met grote vreugde gehoord en geloofd. Zou het geen wonder voor hen geweest zijn? Een even zo machtig wonder als God werkte bij de uittocht van Israël uit Egypte? Als de verlossing van Jozef en Petrus uit hun gevangenis? c. De Galaten waren uit “deze tegenwoordige boze wereld [Grieks: ‘aioon’]” getrokken. Ze hadden er als het ware niets meer mee te maken. De god dezer eeuw [Grieks: ‘aioon’] had als het ware geen macht meer over hen. Ze hadden een andere God gekregen. De God en Vader van de Heere Jezus Christus. Zoals Israël verlost was van de slavernij uit Egypte en van Farao, zo waren deze Galaten verlost van de slavernij van “deze tegenwoordige boze eeuw.” Eruit getrokken. Ze hadden er geen deel meer aan. Zoals het oog in Mattheüs 5 gescheiden was van het lichaam. d. Vergelijken we de verlossing van de Galaten met die van Israël dan gaat de vergelijking nog verder op, maar dan in meer negatieve zin. Zodra Israël in de woestijn was, was het wonder van de verlossing ook spoedig vergeten. Omkomen door honger en dorst dreigden. En in hun hart verlangden de Israëlieten terug naar de vleespotten van Egypte. (Ex. 16:3). Met de Galaten was het nog erger. Zij verlangden niet alleen terug. Zij waren al teruggegaan. “Maar toen, als gij God niet kende, diende gij degenen, die van nature geen goden zijn. En nu, als gij God kent, ja, veelmeer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen?” (Gal. 4:8,9). De Galaten hadden de weg van het geloof verlaten en vervolgden op de weg van de werken der wet. De vrijheid die zij hadden in Christus werd verruild voor een nieuw soort slavernij. (Gal. 2:4). Het onderhouden van dagen, en maanden, en tijden, en jaren (Gal. 4:10) Vergeefs was zijn arbeid aan hun, zo vreesde Paulus. (Gal. 4:11). Vergeefs was geweest hun lijden om Christus’ wil. (Gal. 3:4).

“Die Zichzelf gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld.” Met die inleidende woorden wil Paulus zijn lezers in Galatië eraan herinneren hoe zij begonnen waren. Verlost door het werk van Christus. Nu zochten ze hun verlossing mede in eigen werken. Hoe dwaas dit was wilde Paulus aantonen in deze brief. Even dwaas

als dat Israël zich in de woestijn omgekeerd zou hebben en vrijwillig terug zou zijn gemarkeerd naar Egypte om daar weer tichelen te bakken en paleizen te bouwen. Even dwaas als dat Petrus en Jozef de hun aangeboden vrijheid en verlossing uit de ketenen zouden weigeren.